

laa en lille hæklet Muffe, som hun varmede Hænderne i.

Hendes blege Øjne vandrede en Tid uforstaaende og lidt forskræmte frem og tilbage mellem Moder og Datter. Læberne mimrede.

»De kender vel nok min Datter,« raabte Fru Bertha hende ind i Øret. »Hun har saa tidt besøgt Dem. Det husker De jo nok.«

»Naa — det er saa Frøken Bertha?«

»Nej, det er mig, der er Bertha. Og det er min Datter. Jytte hedder hun. Saa veed De nok Besked, ikke sandt?«

»Ja . . . Men Konferensraaden har Vorherre gemt nu. Han fik rigtignok en skøn Begravelse.«

»Ja, men det er over 60 Aar siden, lille Bodil. Det var meget før min Tid. — Men lad mig nu høre, hvordan har De det? De havde nok Besøg af Præsten. Vi mødte ham.«

Den Gamle nikkede og saae hen paa et Glas med friske Markblomster, der stod paa Bordet.

»Han kom med dem der,« sagde hun glad og fortalte saa godt som hun med sin lamme Tunge kunde, at Pastor Gaardbo hver Dag sad lidt hos hende og altid havde Blomster med for at ogsaa hun skulde mærke, at det var Sommer.

»Ja, han er vist en god Mand,« raabte Fru Bertha. »Det ser han ogsaa ud til.«